

METODERAPPORT

Dr Deeb

Den mystiske menneskerettsforkjemperen

Basert på artikler publisert i Dagens Næringsliv og www.dn.no
12. juni til 18. september 2015

INNSENDER:

Lars Backe Madsen

Telefon: 22 00 10 00 / 932 56 354

Dagens Næringsliv

Postboks 1182 Sentrum

0107 OSLO

GNRD's experience with Lars Backe Madsen's speculations and baseless "news" output and other similar fabrications in Norwegian media has demonstrated that some persons and interests in Norway and abroad for reasons best known to themselves have decided to work against GNRD.

**Pressemelding fra Global Network for Rights and Development
30. juni 2015**

Sammendrag

Global Network for Rights and Development (GNRD) er en menneskerettighetsorganisasjon med over hundre ansatte og kontorer over hele verden, og er tatt opp som observatør med konsultativ status i både FN og EU-kommisjonen. GNRD har flere millioner følgere på Twitter og Facebook og er blant de største, humanitære organisasjonene i verden på sosiale medier.

GNRDs grunnlegger og president, Dr Loai Deeb, er enda større enn sin egen organisasjon – og av alle verdens statsledere var det i 2015 bare Barack Obama som hadde flere følgere enn Dr Loai Deeb på Facebook. Ifølge GNRD er Dr Loai Deeb også utdannet advokat med lang fartstid som forkjemper for verdens fattige og forfulgte.

GNRD har hovedkontor i Stavanger. Loai Deeb er norsk statsborger.

Norske myndigheter hadde aldri hørt om GNRD da jeg tok kontakt våren 2015. Verken Utenriksdepartementet eller Norad kjente til organisasjonen eller dens grunnlegger. Brønnøysundregistrene hadde aldri mottatt fullstendige regnskaper fra GNRD eller tilstøtende organisasjoner og selskaper. Loai Deeb hadde nesten ikke oppgitt inntekter i Norge før 2015.

Juni 2015 publiserte DN den første dokumentarartikkelen om Loai Deeb – den mystiske menneskerettighetsforkjemperen.

DN avslørte at Loai Deeb aldri har tatt noen doktorgrad og at han heller ikke er utdannet advokat. Derimot opprettet han for noen år siden et falsk universitet, som aldri ble godkjent av norske myndigheter.

DN avslørte i juni 2015 at flere selskaper i Forente arabiske emirater har sendt mer enn 100 millioner kroner til GNRD og Loai Deeb på få måneder. Ingen vet med sikkerhet hvor de enorme pengebeløpene stammer fra, men operasjonene peker mot bakmenn og forbindelser helt til topps i de politiske hierarkiene i Forente arabiske emirater og palestinske selvstyremyndigheter.

GNRD og Loai Deeb er nå siktet for heleri og hvitvasking, og Økokrim etterforsker beløp på mer enn 100 millioner kroner. Det er en av de største hvitvaskingssakene i Norge.

Etterforskningen pågår fortsatt.

Innholdsfortegnelse

Sammendrag	3
1 Hvordan og når kom arbeidet i gang?	5
2 Hva var den sentrale problemstillingen ved starten av arbeidet?	6
3 Hvordan utviklet arbeidet seg?	6
4 Ble problemstillingene endret underveis?	7
5 Arbeidet med sakene: Metoder og kildebruk	8
5.1 Metode 1: Innsamling av data om Forente arabiske emirater og Qatar	8
5.2 Metode 2: Tradisjonelle, norske registre	9
5.3 Metode 3: Innsamling av foretaksdata i utlandet	10
5.4 Metode 4: Søk i FN, GNRD, Norad, DU og menneskerettighetsorganisasjoner	11
5.5 Metode 5: Tradisjonelle undersøkelser i forvaltningen	12
5.6 Metode 6: Sosiale medier	12
5.7 Metode 7: Turen til Stavanger – møtet med mannen	13
5.8 Kildebruk:	15
6 Arbeidstid og organisering	16
7 Spesielle erfaringer	17
7.1 Erfaring 1: Loai Deeb – mannen	17
7.2 Erfaring 2: Politiet dukker opp	17
7.3 Erfaring 3: Konspirasjonsteorier	18
7.4 Erfaring 4: Ros til andre journalister	19
8 Vedlegg: Oversikt over artikler i Dagens Næringsliv og på www.dn.no	20

1 Hvordan og når kom arbeidet i gang?

Mandag 23. februar 2015, på ettermiddagen, fikk jeg en epost.

Dear Lars,

*Jens Andersen of Play the Game suggested I contact you. I am a syndicated columnist, author of *The Turbulent World of Middle East Soccer* <<http://mideastsoccer.blogspot.com/>>, and a scholar. I'm pursuing a story that has a Norwegian angle which I would prefer to discuss on Skype or by phone. Would be able to suggest a time and Skype id or phone number on which I could reach you?*

Thank you and best regards,

James M. Dorsey

Play the Game er en internasjonal organisasjon som jobber for mer demokrati og åpenhet i sport. Organisasjonen arrangerer annethvert år en konferanse som får oppmerksomhet internasjonalt, og deler ut det som regnes som «Sportens nobelpris». Flere norske journalister har vært deltakere på konferansene deres, og på konferansen i Storbritannia i 2009 holdt jeg og en kollega fra DN foredrag om ulovlig handel med mindreårige fotballspillere fra Afrika, basert på vår bok «Den forsvunne diamanten».

James M. Dorsey har selv holdt foredrag på en av deres konferanser, og er en internasjonalt anerkjent journalist, forsker og foredragsholder. Dorsey har vært korrespondent i Midtøsten og ulike europeiske land for blant annet The Wall Street Journal og New York Times, var med å bygge opp nyhetsbyrået IPS i Europa og er to ganger nominert til Pulitzer-prisen for sitt journalistiske virke.

Jeg la til side en annen sak jeg jobbet med, og svarte umiddelbart. Dorsey jobbet med en bok som blant annet tok opp den eskalerende propagandakrigen mellom de oljerike statene ***Qatar og Forente arabiske emirater***. I utgangspunktet en noe perifer sak for en norsk avis, men omtrent samtidig med at Dorsey sendte meg eposten, ble det kjent at New York Times fikk Pulitzer-prisen for en artikkelserie som handlet om noe av det samme. New York Times avslørte at Qatar og Emiratene er de to landene i verden som bruker mest penger på lobbyvirksomhet i USA, og mye av pengene går med på å sverte hverandre.

I sine undersøkelser hadde Dorsey oppdaget noe som så ut som en forbindelse mellom Emiratene og Norge. En menneskerettsorganisasjon som het ***Global Network for Rights and Development*** hadde visstnok kontor i enten Bergen eller Stavanger, forklarte han. Organisasjonen hadde publisert en oppsiktsvekkende indeks og rangering over menneskerettssituasjonen i alle verdens land. Emiratene var blant de beste i verden, Qatar blant de verste. Dorsey hadde prøvd å ta kontakt med kontoret i Norge, men uten hell. Noe mer visste han ikke om ***GNRD*** og de norske forbindelsene, men han fortalte at den tidligere Midtøsten-redaktøren for The Guardian, Brian Whitaker, også var på sporet av noe, men at heller ikke han hadde klart å avdekke hva som foregikk i Norge. Dorsey ba meg gjøre noen undersøkelser, og så kunne vi snakkes igjen ved et senere tidspunkt. Et samarbeid kunne være aktuelt.

Dagen etterpå begynte jeg mine første undersøkelser. Arbeidet skulle bli langt mer omfattende enn jeg forestilte meg. Og funnene pekte snart i helt nye retninger.

2 Hva var den sentrale problemstillingen ved starten av arbeidet?

Helt i starten jobbet jeg med et prosjekt om den ekspansive pr-krigen mellom Forente arabiske emirater og Qatar, delvis i et samarbeid med den internasjonalt anerkjente journalisten James M. Dorsey. Jeg prøvde å se om det var spor til Norge i dette komplekset, samt sette meg inn i det betente forholdet mellom de to rike gulfstatene.

Spørsmålene jeg stilte var:

1. Hvem står bak GNRD?
2. Hvilke forbindelser er mulig å avdekke mellom GNRD, Norge og Emiratene?
3. Har GNRD en skjult agenda?
4. Hvilken rolle spiller GNRD i propagandakrigen mellom Emiratene og Qatar?
5. Hvordan kan jeg best sette meg inn i det storpolitiske bildet som omgir den pågående propagandakrigen?

Alle spørsmålene var sentrale under hele arbeidet, men 1, 2 og 3 ble etter hvert viktigere enn 4 og 5.

3 Hvordan utviklet arbeidet seg?

Tradisjonelle søk i norske registre førte meg til noen organisasjoner og tilknyttede navn og foreninger. Global Network for Rights and Development hadde kontor utenfor Stavanger. *President og grunnlegger Loai Deeb* hadde adresse på Sola. Ellers var det en del arabiske navn på rollelistene. Eiendomsregistrene viste noen få, men ikke helt forståelige og tilsynelatende irrelevante forbindelser mellom navn som gikk igjen i foretaksregistrene.

Offentlige journaler hadde ingen spor etter Global Network for Rights and Development. Jeg tok direkte kontakt med både Utenriksdepartementet og Norad, som etter dager med søk i sine staber og arkiver, heller ikke fant noe om **GNRD**.

Dyktige DN-kolleger i Stavanger, som normalt vet det meste som er verdt å vite om byens næringsliv og organisasjoner, hadde aldri hørt om GNRD.

Blant norske forskere er det mye kunnskap om Midtøsten og gulfstatene, men ikke så altfor mye kunnskap om nettopp Qatar og Forente arabiske emirater. Human Rights Watch har derimot mye kompetanse og egne avdelinger som ser på nettopp disse landene. Jeg kontaktet deres spesialist på gulfen, som holder til i London.

Qatar har ingen ambassade eller annen representasjon i Norge, men styrer dette fra London. Forente arabiske emirater hadde nettopp åpnet ambassade i Oslo, men hadde kontoradresse på et hotellrom på Hotel Continental, noe som gjorde meg mistenksom. I London bor derimot svært mange sentrale personer fra både Emiratene og Qatar.

Jeg bestemte meg tidlig for å dra til London, hvor det var bedre kilder til saken jeg hadde begynt å jobbe med. I London har jeg fra før et kildenettverk som kunne sette meg på flere spor til Gulfen.

Men før jeg rakk å reise, fant jeg dokumenter via foretaksregistre i Dubai og en annen, såkalt fri provins i Forente arabiske emirater. Navnet Loai Deeb hadde dukket opp i utlandet. Samtidig oppdaget jeg at det som kom frem i dokumentene fra de norske foretaksregistrene overhodet ikke sto i samsvar med de omfattende, globale operasjonene GNRD var involvert i.

Hadde jeg funnet den hemmelige forbindelsen?

Jeg bestemte meg for å grave mer for å finne ut av personen Loai Deeb – og hans fortid. Jeg henvendte meg ad tjenestevei til GNRD i Stavanger og ba om et møte. De hadde aldri hatt besøk av en journalist før, og takket villig ja. Jeg kunne få møte «Dr Deeb», som de omtalte ham. Vi avtalte å møtes noen uker senere. Det skulle bli et meget viktig møte.

4 Ble problemstillingene endret underveis?

Funnene av norsk-tilknyttede selskaper i Emiratene, førte til at mine prioriteringer gradvis endret seg – for så å bli en ganske ny sak. Propagandakrigen mellom Qatar og Emiratene ble mer som store kulisser å betrakte. Var de mest et skalkeskjul for noe annet? *GNRD* og *Loai Deeb* og operasjonene i Norge ble stadig viktigere.

Det begynte å ligne mer på en intrikat finanssak. GNRD og Loai Deeb var noe mer enn bare en kuriositet eller bisarr forbindelse til mektige oljestater i Gulfen. Dokumenter begynte etter hvert å hope seg opp, fra alle mulige registre og journaler i Norge og utlandet. Jeg mener selv at jeg var godt forberedt da jeg i begynnelsen av april satte meg på flyet til Stavanger – for å møte Dr. Deeb. Jeg tror ikke han var like godt forberedt som meg.

Kvelden før deadline – flere måneder etter at jeg begynte mine undersøkelser – ble problemstillingen fullstendig endret. Plutselig var politiet på telefonen. Jeg måtte kaste meg rundt. Mer om det i kapitlet om spesielle erfaringer.

5 Arbeidet med sakene: Metoder og kildebruk

5.1 METODE 1:

Innsamling av data om Forente arabiske emirater og Qatar.

Det var her det hele startet. Jeg visste relativt lite om den pågående propagandakrigen mellom de to oljerike gulfstatene, og samlet inn rapporter, leste avisartikler i internasjonale medier og snakket med forskere med ekspertise på feltet. New York Times hadde året før publisert en artikkelserie som blant annet viste hvordan de to statene pøste inn penger i amerikansk politikk og lobbyvirksomhet for å påvirke opinionens syn på de to landene. At avisen hadde fått Pulitzer for dette, styrket meg i troen på at det var viktig.

Etter hvert fikk jeg også innsyn i ulike databaser i amerikansk forvaltning. Både det amerikanske utenriksdepartementet og justisdepartementet har relativt godt tilgjengelige arkiver man kan søke i, men det er en fordel å vite hva man leter etter. Et annet nyttig sted å søke, er arkivene til Sunlight Foundation, en ideell organisasjon som overvåker pengestrømmer i amerikansk og internasjonal politikk. I de amerikanske databasene fikk jeg hentet ut dokumenter som bekreftet forbindelser og avtaler mellom Emiratene og vestlige pr-konserner. Pengesummene var store – og stigende utover 2013 og 2014. I disse databasene fant jeg dog ingenting som pekte mot forbindelser til Norge.

I tillegg leste jeg en del rapporter om de uverdige arbeidsforholdene for utenlandske arbeidere i Qatar, der de bygger stadionanlegg og infrastruktur foran VM i fotball i 2022. Slavearbeidet i Qatar står sentralt i propagandakrigen Emiratene fører med landet. James M. Dorsey, som jeg hadde hatt kontakt med, er også en av de fremste ekspertene i verden på dette.

Human Rights Watch i London har en imponerende database med informasjon om menneskerettighetssituasjonen i de fleste land i verden. Jeg vil hevde at HRW er blant de absolutt bedre her, og foretrekker deres rapporter og databaser fremfor for eksempel Amnesty International. Transparency International – som også har sett mye på situasjonen i de oljerike gulfstatene – har også rapporter og kompetanse som er nyttige verktøy for å analysere korrupsjon, åpenhet og demokrati i ulike land.

Koblet opp mot den nokså omfattende egenrapporteringen på GNRDs hjemmesider, var det mulig å finne ut at GNRD nokså målrettet fulgte avvikende standarder for menneskerettigheter i en del land.

Hva var målet?

Å finne ut mer om propagandakrigen. Forsøke å avdekke forbindelser til GNRD. Forsøke å finne forbindelser til Norge. Finne utviklingstrekk, pengespor og omfang.

Hva fant jeg ut?

At propagandakrigen i høyeste grad eksisterer. Det er en av de mest absurde og kostbare propagandakrigene mellom to tilsynelatende like land som eksisterer i verden i dag. Jeg fant også ut at GNRD hadde sendt to medarbeidere til Qatar for å undersøke forholdene for arbeiderne der, og at de to GNRD-medarbeiderne ble arrestert. Dette ble en nyhet i internasjonale medier, blant annet på BBC. Loai Deeb dukket opp i internasjonale medier ved et par anledninger. Han hadde åpenbart et horn i siden til Qatar.

Forholdet til andre metoder:

Loai Deeb og GNRDs forhold til Qatar var verdifull kunnskap da jeg etter hvert skulle møte dem i Stavanger.

5.2 METODE 2:

Tradisjonelle, norske registre

I en sak som dette var det i startfasen relevant å søke etter alt som kunne være av relevans til GNRD og Loai Deeb i norske registre. Foretaksregistrene i Brønnøysund, eiendomsregistre og NAV-registre som månedlig kartlegger og registrerer antall ansatte i norske bedrifter og organisasjoner var nyttig. De fleste navnene som dukket opp – både på organisasjoner, foreninger, bedrifter og enkeltpersoner – var helt ukjente. Mange av personene hadde kun oppholdt seg i Norge i få år, noen bare i måneder. De færreste, eller så godt som ingen, hadde noen historikk eller sammenheng med øvrig norsk organisasjons- eller næringsliv. Men det tok kort tid å avdekke at GNRD aldri hadde sendt inn fullstendig regnskap, og ved å få tak i tallene som var levert inn til et lokalt regnskapskontor, så jeg at GNRD for hele 2013 hadde totale lønnskostnader på 140.000 kroner. Noe var åpenbart ikke riktig her.

En undervurdert og nokså ukjent metode i journalistikken, er å skaffe seg innsyn i NAV-registrene, slik alle som betaler arbeidsgiveravgift er pliktig å gjøre. Der fikk jeg vite at GNRD fra sent i 2014 og utover i 2015 hver måned hadde rapportert inn stadig flere ansatte – det nærmet seg 60 bare i Norge. I tillegg hadde organisasjonen ansatte på nesten ti ulike kontorer ellers i verden. GNRD var stort, meget stort, mens deres offisielle tall sa noe helt annet.

Søk i utenriksdepartementets arkiver viste også at Forente arabiske emirater hadde opprettet ambassade i Norge omtrent samtidig med at GNRD, Loai Deeb og tilknyttede selskaper begynte å dukke opp i foretaksregistrene.

Hva var målet?

Å finne ut at GNRD var registrert i Norge. At Loai Deeb var involvert i organisasjonen. Kartlegge om det kunne være flere selskaper eller organisasjoner knyttet til GNRD og Loai Deeb. Finne ut hvilke pengesummer det eventuelt var snakk om. Finne ut hvor mange som jobbet i organisasjonen. Avdekke når selskapene var etablert, hva slags selskapsformer de hadde, om de hadde sendt inn fullstendige regnskaper, og om det forelå andre rapporter knyttet til økonomiske disposisjoner som var av relevans.

Hva fant jeg ut?

GNRD var ikke bare registrert i Norge. GNRD hadde hovedkontor i Norge. Loai Deeb var både grunnlegger og president. Via et helt nytt konglomerat av selskaper og organisasjoner, avdekket jeg et nettverk. Deeb hadde plassert flere av sine nærmeste medarbeidere i GNRD i sentrale posisjoner i andre selskaper. Noen av dem drev med eiendom, andre med annen type handel. Flere organisasjoner drev tilsynelatende med internasjonalt menneskerettsarbeid, og der var både familiemedlemmer og GNRD-medarbeidere i styrer og ledelse. Felles for alle organisasjonene og selskapene, var at de var nyopprettet. Det eksisterte så godt som ingen fullstendige regnskaper. Ved å lete etter regnskaper andre steder, så jeg at det var lite samsvar mellom registrerte pengestrømmer og faktisk aktivitet i organisasjon(e). De inntektene som var oppgitt i tilgjengelige regnskaper, var alle bokført som anonyme donasjoner, hvilket var mistenkelig nok til å grave videre i. Alle norske organisasjoner skal rapportere inn arbeidsgiveravgift til NAV-registeret, og her fant jeg ut at GNRD hadde økt bemanningen

kraftig i 2014 og 2015, uten at dette var opplyst om i noen regnskaper eller andre steder. Kontrastene mellom faktisk aktivitet og opplyst aktivitet var stor. Forente arabiske emirater hadde trolig mindre å gjøre med GNRD enn jeg først antok. Som talsmann for ambassaden hadde landet hyret inn en tidligere norsk oljedirektør. Han kjente lite til GNRD.

Forholdet til andre metoder

Det var svært mangelfulle opplysninger i foretaksregistrene. Jeg måtte derfor bruke opplysningene herfra til å gå dypere inn i materien for å finne ut hvor penger kom fra, hvor de gikk og hvor mye det kunne være snakk om. Muntlige kilder med tilknytning til GNRD og Loai Deeb ville bli sentralt. Det samme ville opplysninger fra utenlandske databaser og andre kilder utenfor Norges grenser, ikke minst foretaksdata i Forente arabiske emirater.

5.3 METODE 3:

Innsamling av foretaksdata i utlandet

Etter mer enn 20 år som journalist på økonomifeltet har jeg fått noen kontakter og kilder med kunnskaper om hvordan man kommer seg inn i foretaksregistre i Gulfen. Etter noe tid klarte jeg å finne en del firmaer i Forente arabiske emirater generelt og emiratet Dubai spesielt, der Loai Deeb dukket opp. Men hva slags selskaper var det snakk om? Det meste virket tomt. Foretaksopplysningene var sparsomme. Regnskaper var knapt å oppdrive, men alle selskapene hadde kontaktpersoner og/eller forretningsadresse. Videre undersøkelser viste at mye tydet på å være såkalte postkasseselskaper. En nær slektning av Loai Deeb dukket opp som talsmann for et av selskapene i Emiratene, men verken han eller andre oppgitte navn og telefonnumre var til å begynne med tilgjengelige eller mulige å få noe ut av.

Ved deretter å gå gjennom prosjekter GNRD hevdet å være involvert i rundt i verden, og her er det snakk om faktiske, om enn ikke betydelige, prosjekter for å hjelpe mennesker i den tredje verden, fant jeg ut at enkelte av selskapene jeg hadde funnet i foretaksregistre i Emiratene dukket opp som sponsorer til konkrete GNRD-prosjekter.

Hva var målet?

Å finne ut om det fantes selskaper i Forente arabiske emirater som hadde tilknytning til GNRD og Loai Deeb. Å se hvor mye penger som var knyttet til samarbeidet. Å finne andre navn som kunne være involvert i operasjonene. Og til syvende og sist: Finne den faktiske forbindelsen mellom Emiratene og GNRD.

Hva fant jeg ut?

Jeg fant fem selskaper med direkte tilknytning til GNRD og Loai Deeb. Noen var oppgitt som sponsorer i andre dokumenter jeg fant. Andre var oppført som hovedsponsor med GNRD i organisasjonens egne oversikter. Selskapene var stort sett nokså nye, og de var tilsynelatende uvirksomme. Det så ut som postkasseselskaper, og kontaktpersoner var umulige eller vanskelige å finne. Det hele virket mystisk.

Forhold til andre metoder:

Ved å kartlegge GNRDs faktiske menneskerettsarbeid var det mulig å finne igjen navn på selskapene – for her var de sponsorer. Dette var med på å bekrefte at det var forbindelser mellom Emiratene, GNRD og Norge.

5.4 METODE 4:

Søk i FN, GNRD, Norad, UD og menneskerettsorganisasjoner

GNRD fortalte på sine hjemmesider om at de var tatt opp som observatør med møterett både i EU og FN. GNRD hadde også operert som valgobservatør under valg i blant annet Egypt. Dette til tross, var det ingen norske myndigheter som hadde hørt om GNRD. De hadde for eksempel aldri søkt om bevilgninger hos Norad, som for en norsk organisasjon normalt er det mest opplagte å gjøre når man driver med internasjonalt menneskerettsarbeid eller annet arbeid for å hjelpe folk i nød og fattigdom. Samtidig var det ikke måte på hvor mange og store aktiviteter GNRD drev over hele verden. Organisasjonens hjemmesider ga inntrykk av at det omtrent var et FN i miniatyr, med mange ansatte og mange prosjekter.

Ved å søke i databaser og arkiver i FN-systemet, eller ved å få kontakt med innsidere som sitter på ikke-søkbar kompetanse, kan man finne mye interessant. I møtereferater fra ulike komiteer i FN-systemet fant jeg ut at GNRD ved flere anledninger hadde søkt om å få konsultativ status i FN, men fått avslag. Blant annet hadde Israel sterke innvendinger; hemmelige møtereferater fra FN viste at israelske myndigheter trodde eller fryktet at GNRD hadde forbindelser til Hamas. De mest konspiratoriske kildene med tilknytning til Israel mente også at GNRD kunne ha forbindelser til terrorvirksomhet. USA hadde gjentatte ganger stilt kritiske spørsmål til GNRD om hvordan organisasjonen blir finansiert, og aldri fått svar. Disse to landene stemte også imot å gi GNRD konsultativ status i FN – uten at det hjalp. Komiteen som behandler denne typen søknader – FNS økonomiske og sosiale råd ECOSOC – er satt sammen slik at Israel og USA de siste årene har sittet i et betydelig mindretall. I andre, hemmeligstemplede rapporter ble det forklart at GNRD hadde hatt forhåndsmøter med representanter fra blant annet Sudan, som talte GNRDs sak og overbeviste flertallet til å si ja til GNRD.

Via kontakter i en av de europeiske delegasjonene i FN fikk jeg også ut dokumenter som viser at alle europeiske land i komiteen, samt Norge, som ble rådført angående GNRD, var imot å gi GNRD konsultativ status i FN. Andre referater viste at FN-komiteen måtte utsette mye annet arbeid for å komme til bunns i diskusjonene om GNRD.

På GNRDs egne hjemmesider står ingenting om slike stridigheter. Derimot skriver de nokså utfyllende om det arbeidet de gjør – eller tilsynelatende gjør – i sine bestrebelser for å gjøre verden til et bedre sted. Rutinemessige søk i de oppdaterte GNRD-sidene på nettet var til nytte for å finne forbindelser til land de støtter og ikke støtter. Og én ting var sikkert: Det måtte være dyrt å drifte GNRD. Meget dyrt.

Hva var målet?

Å finne ut hvilken posisjon GNRD har internasjonalt. Hvem er det som støtter dem? Hvem er det som ikke støtter dem? Er det mulig å finne ut noe om GNRDs politiske posisjoner og ambisjoner ved å kartlegge deres internasjonale arbeid? Hva slags prosjekter driver de med? Hvor dyrt, hvor omfattende kunne det være? Kan man derav få innsikt i om GNRD driver politisert menneskerettsarbeid?

Hva fant jeg ut?

Jeg fant ut at GNRD er høyst kontroversiell. Uten at organisasjonen hadde nådd nyhetene i Norge, og faktisk ikke engang var registrert eller kjent hos bistandsmyndighetene eller i utenriksdepartementet, var den oppe til debatt i FN. Hemmelige rapporter viste at det var frykt

for at GNRD kunne ha tilknytning til Hamas. Alle vestlige land, samt Israel, stemte imot å gi GNRD møterett i FN. Landene som stemte for, var: Pakistan, Aserbajdsjan, Burundi, Sudan, Venezuela, Kina, Cuba, Iran, Russland og Mauritania. Jeg fant også ut at GNRD er engasjert i så mange internasjonale prosjekter at det er behov for store pengeoverføringer for å få det hele til å gå rundt.

Forholdet til andre kilder.

Var det mulig å finne ut om folk fra GNRD faktisk hadde vært i FN den uken saken ble behandlet? Ja, ved hjelp av Facebook fant jeg ut at tre navngitte, sentrale mennesker i GNRD var i FN-bygningen den uken. De hadde sjekket inn på restauranten der, og oppholdt seg i bygningen de dagene. De samme personene skulle jeg møte i Stavanger, til det som skulle bli en viktig fase i undersøkelsene. Var det samsvar mellom operasjoner og prosjekter på den ene siden og opplyste inntekter på den andre? Nei. Overhodet ikke. Noe skurret, og det skurret høyt.

5.5 METODE 5:

Tradisjonelle undersøkelser i forvaltningen:

Dette er behandlet delvis andre steder, men må utvides og utdypes en smule: Tradisjonelle søk i journaler, registre og offentlige arkiver satte meg på sporet av senere funn rundt GNRD og Loai Deeb. Norad, Utenriksdepartementet, NAV og Brønnøysundregistrene var nyttige. Det var likevel et annet departement som skulle få betydning. Kunnskapsdepartementet kjente til Loai Deeb. I en sak fra 2010, som blant annet var dekket av Universitas, Aftenposten og Stavanger Aftenblad, ble det gjort kjent at et falsk universitet eksisterte i Stavanger-området. The Scandinavian University var internasjonalt, men hadde hovedkontor i Stavanger. Mannen som ble nevnt som bakmann i sakene den gangen het Loai Deeb, men ellers sto det ikke noe om hvem dette kunne være. Jeg søkte om, og fikk innsyn i korrespondansen mellom «universitetet» og Loai Deeb på den ene siden og departementet på den andre, og fikk ytterligere bekreftet mistankene om at denne mannen ikke nødvendigvis var helt pålitelig – og at det godt kunne være den samme Loai Deeb som jeg nå drev og undersøkte.

Hva var målet?

Å få bekreftet at Loai Deeb også før hadde drevet med tvilsomme operasjoner.

Hva fant jeg ut?

At det hadde han gjort. Videre undersøkelser førte også frem til at Loai Deeb aldri hadde utdannet seg til advokat, langt mindre hadde en doktorgrad. Han har ingen utdannelse.

Forholdet til andre metoder:

Kunnskapen om dette brakte jeg med meg videre til møtet med Loai Deeb og GNRD i Stavanger.

5.6 METODE 6:

Sosiale medier

Loai Deeb hadde våren 2015 nesten tre millioner følgere på Facebook og Twitter. GNRD hadde litt færre, men til sammen fremsto dette som et maktsentrum – og utvilsomt en av verdens fremste menneskerettighetsorganisasjoner og –forkjempere. På Youtube var det

videoer med nokså uforståelige taler av Loai Deeb som hadde like mange visninger som Barack Obamas nylig avholdte State of the Union-tale. Loai Deeb var Norges suverent største på Twitter og Facebook – mange ganger større enn statsministeren og alle de politiske partilederne til sammen.

Men ingen i Norge hadde hørt om Deeb og GNRD. Den vestlige verden ville ikke ha dem i FN. Hvem i all verden var disse millionene med følgere?

Ved å ta et lite utvalg av tilfeldige følgere, fant jeg fort ut at det ikke var ekte personer. Noen følgere på Twitter var bare såkalte «egg», uten informasjon. Andre følgere var utstyrt med navn, yrke, interesser og i noen tilfeller epost – men nokså enkle undersøkelser viste at det var snakk om falske konti. Det finnes flere leverandører som selger falske følgere til sosiale medier, og de opererer med ulike nivåer. De dyreste er de som ikke bare følger, men også aktiviseres ved å for eksempel «retvitte».

Etter å ha kartlagt de ulike tjenestene, fikk jeg etter hvert kunnskap om at Loai Deeb og GNRD hadde kjøpt følgere via en tjeneste som heter Fast Followerz. De har kjøpt så mange følgere, og aktivert så mange av dem, at det trolig kan være snakk om millionbeløp.

Hva var målet?

Å finne ut om Loai Deeb og GNRD faktisk var populære på sosiale medier.

Hva fant jeg ut?

At de hadde jukset og kjøpt seg følgere. Jeg fant også ut at Loai Deebes nærmeste medarbeidere hadde under 100 følgere på sosiale medier, mens han selv hadde noen millioner. Klippet av hans tale på Youtube hadde mer enn 1,2 millioner visninger, mens andre klipp fra samme konferanse, holdt samme dag som hans, hadde mellom 7 og 80 visninger. Jeg fant også ut at Loai Deebes omfattende Wikipedia-side ikke var godkjent av Wikipedia, på grunn av manglende dokumentasjon for påstandene der.

Forholdet til andre metoder:

Loai Deeb var villig til å strekke seg langt for å oppnå status. Det fikk jeg også oppleve under vårt møte i Stavanger.

5.7 METODE 7:

Turen til Stavanger – møtet med mannen

Jeg ankom Stavanger i begynnelsen av april, hvor jeg møtte vår fotograf, Marie von Krogh. Vår plan var å snakke med flest mulig mennesker, få flest mulige navn, flest mulige nye kilder og få tatt flest mulige bilder. Med den kunnskapen jeg etter hvert hadde om GNRD og Loai Deeb var jeg overbevist om at dette var den eneste muligheten vi hadde til å få ham i tale og på foto. I tillegg fikk vi anledning til å ta GNRDs kontorer i nærmere øyesyn. Siden artikkelen skulle stå på trykk i DNS lørdagsmagasin, var det nyttig å få med seg mest mulig observasjoner og detaljer som er plent umulig å få uten å være observant til stede. Vi tilbrakte en hel arbeidsdag i GNRDs lokaler utenfor Stavanger.

Det viktigste var naturligvis å få møte Loai Deeb. Det var han vi hadde avtale med, og det var han vi snakket mest med. Alle på kontoret kalte ham bare «Doctor». Det meste foregikk på engelsk. Loai Deeb snakket selv ganske dårlig engelsk, og hans norsk var heller ikke så god.

Hans førstespråk er arabisk, i likhet med de fleste andre sentrale personer i staben hos GNRD. Under møtene hadde han til enhver tid med seg flere medarbeidere. Noen av dem viste oss lange presentasjoner av arbeidet de driver internasjonalt. Prosjekter over hele verden. Dyre prosjekter. Og planene deres var enda større: Loai Deeb og GNRD la nå planer om å etablere et nytt World Economic Forum – lik det som hvert år avholdes i Davos – i Stavanger. Men med menneskerettigheter i fokus. Planen var å få verdens statsledere til GNRDs nye, store konferanse. Fra før arrangerer de konferanser i Genève og andre steder, men nå skulle det bli mer og større. Loai Deeb og hans folk benyttet denne dagen i Stavanger til å selge seg inn til DN som en betydelig, internasjonal aktør. Deeb fortalte også at de nå var 123 ansatte, hvorav 60 bare i Stavanger. De var nå i ferd med å etablere nye kontorer i London og New York. Reisebudsjettene var betydelige. GNRD var stort, viktig – og dyrt. Men hvor kom pengene fra? Det var fortsatt uklart. Kontrastene mellom det GNRD hadde opplyst som faktiske inntekter til norske myndigheter, og det som åpenbart var planene nå, var slående. De gangene pengeoverføringer og finansiering av GNRD ble tema, gjerne i litt lattermilde vendinger, for å understreke at DN ikke var ute i noe konfronterende ærend, fant Loai Deeb likevel gjerne ut at det var tid for en røykepause.

Vi snakket vekselvis norsk og engelsk under intervjuet. Rent intervjuteknisk ble det nokså komplisert, siden jeg hele tiden måtte være varsom med å ikke røpe for mye av mine forhåndskunnskaper, men samtidig vise at jeg hadde tilstrekkelig kunnskap og interesse for GNRD til å få Loai Deeb til å åpne seg.

Var det fair? Var det smart? Diskusjonen kan tas, men enkelte ganger er man i en situasjon der man må tenke taktisk. Underveis virket det som et par av hans medarbeidere var skeptisk til journalistbesøket, men det gikk over. En ansatt i resepsjonen fylte år den dagen, så det ble også tid til pizza og kake. Stemningen var god, og jeg kunne benytte anledningen til å snakke med mange mennesker, som ikke ville vært mulig uten dette lange besøket. Loai Deeb røyker, og under våre røykepauser snakket han til dels mer ubesværet og fritt enn da medarbeiderne var rundt ham på kontoret.

Vi fant en ok tone. Jeg forlot Stavanger sliten, men fornøyd. *Vi hadde definitivt en god sak*, skrev jeg på en lapp som jeg la i dokumentmappen. Det var sikkert noe jeg hadde sett noen gjøre på film. Men jeg kastet ikke lappen før mange måneder etterpå, da jeg ryddet pulten for sommerferien.

Hva var målet?

Å få bekreftet mest mulig av mine funn. Få ny kunnskap om GNRD. Finne kontrastene mellom opplyste og faktiske operasjoner og pengebruk. Ved hele tiden å være vennlig og høflig, få nye opplysninger til å fylle ut mangler. Få nye kilder. Få bilder. Få uttalelser. Sikre alt på bånd og film. Samtidig var det en nyttig måte å få besvart sentrale spørsmål såpass tidlig i prosessen, slik at det ikke ble altfor mange spørsmål å forholde seg til under den senere runden med spørsmål til Loai Deeb og GNRD av mer konfronterende art.

Hva fant jeg ut?

At Loai Deeb var i konflikt med Qatar. At GNRD hadde ekstremt store planer, at GNRD var i kraftig vekst og fikk enorme pengeoverføringer. At det var store kontraster mellom det GNRD opplyser om inntekter og kostnader til myndighetene og det som faktisk er tilfelle. I det hele tatt: At GNRD faktisk finnes, det er mennesker fra hele verden som jobber der – og de er mange. Jeg fant ut at penger ikke var noen problemstilling. Det kom penger hele tiden, og de kom fra utlandet, fra kilder Deeb ikke ville si hvem var i første omgang. Jeg fikk gjennom intervjuer og samtaler bekreftet hvilke land og sentrale miljøer som var GNRDs

lojale støttespillere i utlandet. Jeg kunne også med egne øyne se hvor stort og imponerende medieapparat GNRD disponerte, med tv-studioer og dyr, oppdatert teknologi.

Forhold til andre metoder:

Mine undersøkelser i forkant, slik de blant annet er presentert i metodekapitlene over, ledet i stor grad frem til det som skjedde og ble tatt opp under møtet i Stavanger. Jeg fikk bekreftet det aller meste jeg hadde mistanke om.

5.8 Kildebruk:

Dette er i stor grad behandlet i kapitlene over, men trenger noen presiseringer:

Jeg hadde mange *interne kilder i og rundt GNRD*. Noen er nevnt i de ulike artiklene og andre er sitert gjentatte ganger, men mange ba om ikke å bli nevnt i det hele tatt. Det var flere grunner til det. En stor andel av de ansatte er fra utlandet, og hadde bodd i Norge i bare noen måneder da jeg jobbet med reportasjene. De var her på korte arbeidskontrakter, og fryktet at GNRD når som helst kunne terminere dem, slik at de mistet grunnlaget for å oppholde seg i Norge.

De våget ikke fremme åpen kritikk av Loai Deeb eller den øvrige ledelsen i GNRD; i frykt for represalier. Deeb ble – og blir fortsatt – omtalt som en relativt vanskelig leder å forholde seg til. Det faktum at alle ansatte kalte ham «Doctor», selv om han overhodet ikke har noen utdanning, sier noe. I alle mine år som journalist har jeg aldri møtt maken til «bedriftsleder», og jeg har forståelse for at de ansatte, som i tillegg til å være fra den tredje verden stort sett også var ganske unge, fryktet den mannen. I tillegg var det omtrent ingen i organisasjonen som visste hvor den fikk penger fra, men de pratet lavt om det – og flere lurte på hvordan det var mulig å få inn så mye penger uten at de ansatte fikk vite noe. De fryktet at det kunne være miljøer som sto bak Loai Deeb, noe som ikke gjorde frykten mindre.

Heldigvis var det flere som likevel snakket med meg, på flere forskjellige språk, og med til dels ulik motivasjon, slik at jeg etter alle disse månedene mener jeg fikk et godt innblikk i hvordan de jobbet og levde i GNRD – den mystiske menneskerettsorganisasjonen.

I den motsatte enden av skalaen, om det er mulig å skalere slikt, var medlemmer av kongefamilien fra Qatar. Qatars egen ambassade i London besvarte aldri mine henvendelser, uvisst av hvilken grunn, så jeg måtte ty til andre metoder.

Gjennom gode kilder i London, som jeg har jobbet med i andre saker, var det mulig å hente uttalelser fra den aller innerste sirkel av Al-Thani-familien, som styrer landet. Vedkommende jeg fikk i tale, som er en av de mange sjeikene som bor i London, ville av hensyn til den mulige turbulensen offentlig uttalelser ville medføre, helst ikke bli sitert ved navn.

Mengden *skriftlige kilder*, deriblant dokumenter hentet ut fra åpne eller lukkede registre og journaler i Norge, ble stor. En tilsvarende mengde dokumenter fra USA, Storbritannia og ulike gulfstater bidro til at en pappeske ble fylt utover 2015, og arbeidet fortsetter i 2016.

6 Arbeidstid og organisering

Jeg begynte arbeidet med å avdekke GNRD 23. februar 2015, da jeg fikk en epost fra James M. Dorsey. Startfasen handlet i stor grad om å lese meg opp på propagandakrigen mellom Forente arabiske emirater og Qatar, samt gjennomføre journaler og registre for skaffe mest mulig skriftlig dokumentasjon.

Neste fase handlet om å analysere dokumentene, sammenstille funn og finne samsvar eller mangel på samsvar mellom dokumentene. Dette tok naturlig nok mye tid, ikke minst fordi mengden dokumenter vokste nokså kontinuerlig. Sentralt fra denne fasen var personen Loai Deeb.

Deler av tiden tilbrakte jeg i **London**, der kildetilfanget er bedre og mer relevant i spørsmålene om propagandakrigen. Deler av tiden tilbrakte jeg også i **Stavanger**, hvor GNRD har hovedkontor, og hvor Loai Deeb bor. Mesteparten av tiden har jeg imidlertid arbeidet i **Oslo**, selv om aktører og kilder har befunnet seg andre steder.

I større dokumentarer som dette, er det normalt at vi i DN jobber i team. Jeg jobbet imidlertid alene med de journalistiske undersøkelsene og skrivingen hele veien. Unntaket var noen av oppfølgingssakene utover sommeren, der min kollega **Kjetil Sæter** var med på saker. Fotograf **Marie von Krogh** var naturligvis også involvert og gjorde en viktig jobb i denne saken.

Den første dokumentaren ble publisert i DN Lørdag 13. juni 2015, men sluppet på nettet kvelden før. Som en opptakt til dokumentaren, laget jeg også en kort nyhetsversjon, publisert tidlig på kvelden 12. juni, som i hovedsak var vinklet på siktelsen av GNRD og Loai Deeb. I dagene og ukene som fulgte, skrev jeg flere oppfølgingssaker, og den foreløpig siste artikkelen ble publisert i DN 18. september 2015.

Arbeidet fortsetter i 2016.

7 Spesielle erfaringer

Arbeidet med denne saken har vært noe utenom det vanlige, og jeg vil trekke frem fire spesielle erfaringer:

7.1 Erfaring 1:

Loai Deeb – mannen

Jeg har som journalist sjelden vært borti en mer fargerik person enn *Loai Deeb*: I henhold til alle offisielle opplysninger er Dr Deeb advokat og mangeårig menneskerettsforkjemper, som har doktorgrad i internasjonal juss og reiser rundt i verden på store konferanser og skriver under internasjonale avtaler som skal redde verden. Det finnes sågar mange bilder av dette. I virkeligheten har han ingen utdanning, og han snakker svært dårlig engelsk. Under våre konversasjoner, om det er mulig å omtale dem så fint, snakket han en merkelig blanding av norsk, engelsk og arabisk, og måtte til stadighet få språkhjelp av sine unge medarbeidere, som snakket langt bedre engelsk. De første gangene vi kommuniserte, var han relativt behersket, selv om det var lett å se hvordan han dominerte kontoret i Stavanger, og det var ikke som noen typisk doktor. Deeb har åpenbart et slags ledertalent, og han har et betydelig nettverk utenfor landets grenser, ikke minst i palestinske områder og i Forente arabiske emirater, hvor han tilbringer en del tid.

Etter hvert i prosessen for å fullføre den første, store dokumentarartikkelen, valgte jeg å posisjonere ut mer konfronterende spørsmål til Loai Deeb og hans nærmeste stab. De fikk mange uker på å svare på flere spørsmål, men etter hvert svarte de ikke på noen ting. I tråd med Vær Varsom-plakatens krav til samtidig imøtegåelse, gjorde jeg alt som var i min makt for å få ham til å svare på de siste spørsmålene, men uten hell. Han svarte etter hvert verken skriftlig eller muntlig, og jeg fikk stadig beskjed på kontoret om at han var bortreist, uten presiseringer.

Ved en inkurie fikk jeg så tak i ham på en av hans mobiltelefoner. Han var åpenbart i et land langt borte da han tok telefonen. Det var torsdag 11. juni 2015, kvelden før deadline. Jeg hadde så vidt rukket å presentere meg da han begynte å rope i telefonen. Han ropte først «Hold kjeft!», så noe langt verre. Han skjelte meg ut etter noter; ført på norsk, så på engelsk og så på arabisk. De norske ordene var rene trusler mot meg på grunn av mitt arbeid, det engelske hørtes mer ut som banneord han kan ha fanget opp på film, mens de arabiske glosene – som var mange og høye – ikke er mulig for meg å forklare. Så slengte han på røret. Jeg ringte ham opp, uten hell. Jeg har senere bare kommunisert via hans advokater.

7.2 Erfaring 2:

Politiet dukker opp

Samme kveld som Loai Deeb truet meg på telefon, var jeg i ferd med å sluttstille den første, store dokumentaren. Etter nær fire måneder med undersøkelser var det kanskje også på tide. Jeg skulle bare ta en avtalt telefon til en person fra innsiden av GNRD. Og nå ble alt fullstendig forandret.

Vedkommende var skjelven i stemmen. Noe hadde skjedd i GNRD, men det hadde vært vanskelig å nevne. Organisasjonen hadde vært i en slags sjokktilstand i flere dager. Onsdag 27. mai – bare to uker før – hadde politiet stormet lokalene. Tidligere på dagen hadde de *arrestert Loai Deeb* i hans hjem. Personen på telefonen hadde sammen med de andre ansatte se politiet beslaglegge papirer, datamaskiner og all mulig dokumentasjon i lokalene til

GNRD. Flere ansatte ble kalt inn til avhør. Det var både lokalt politi fra Stavanger og politimenn fra Oslo og *Økokrim* med på *razziaen*, fikk jeg vite.

Nå var det dårlig tid.

Hva i all verden hadde skjedd? Nå var det sent torsdag kveld, og ingen tok telefonen hos *Økokrim*. Jeg prøvde å ringe folk som jobber der, men vet av erfaring at det ikke er lett å få folk i tale på den måten sent på kvelden. Så ringte jeg andre som kunne ringe til noen som kunne ringe videre og finne ut hva som hadde skjedd i Stavanger onsdag 27. mai, og begynte så å nærme meg en person.

Fredag morgen ringte jeg *Økokrim* på nytt. Deadline var bare noen få timer unna, og jeg var på dette tidspunktet usikker på om hele min sak ville falle. Hva i all verden hadde skjedd? *Økokrim*, viste det seg, var denne fredagen på seminar. Mannen jeg skulle få tak i, statsadvokat Håvard Kampen, tok så telefonen og ba meg ringe litt senere.

Kampen bekreftet det som hadde skjedd i Stavanger. Han fortalte så at Loai Deeb og GNRD var siktet for heleri og hvitvasking av penger, og at *Økokrim* etterforsket et tresifret millionbeløp.

Mens jeg hadde jobbet med mine undersøkelser om hvordan GNRD fikk tak i penger, hvem som sto bak og hva organisasjonen faktisk driver med, hadde politiet begynt egne undersøkelser. Nesten to måneder etter at jeg var hos GNRD og Loai Deeb, gikk politiet til aksjon. Politiet bekreftet at de visste om mitt arbeid og hadde jobbet parallelt med meg, uten at jeg ante det.

Selskapene jeg hadde funnet var identiske med selskapene som nå ble trukket inn i den store etterforskningen hos norsk politi. Personene jeg kunne dokumentere var involvert i GNRDs omstridte operasjoner, var de samme personene som politiet nå fulgte. At GNRD og Loai Deeb var siktet for heleri og hvitvasking i gigantisk omfang, var derimot nytt.

Min dokumentarartikkel var egentlig ferdig, men jeg måtte ha inn dette siste nye – som naturlig nok ble hovedoppslag i DN lørdag 13. juni – hvor man i tillegg kunne lese en mer enn ti sider lang reportasje om Dr. Deeb – den mystiske menneskerettsforkjemperen. I tillegg laget vi en kort nyhetsversjon av reportasjen, som ble sluppet tidlig på kvelden 12. juni.

7.3 Erfaring 3:

Konspirasjonsteoriene

Det har hendt tidligere at jeg har mottatt trusler. Jeg har fått masse kjeft. Fra tid til annen kan jeg også bli hånet for ting jeg skriver i avisen. Det kan jeg leve med, selv om alvorlige trusler bør bli politianmeldt. I tilfellet GNRD har jeg opplevd noe helt nytt. 30. juni 2015 skrev organisasjonen en pressemelding, i første omgang på engelsk, der den tok avstand fra alt som har å gjøre med etterforskningen og siktelsene for heleri og hvitvasking. Her er lenken: <http://gnrd.net/seemore.php?id=1737>

I dette presseskrivet ramser organisasjonen opp personer og miljøer den mener står bak en konspirasjon mot GNRD. Det er flere involverte, deriblant det norske politiet ved *Økokrim*, som angivelig skal ha begått ulovlig ransaking og forbrutt seg på private individers rett til frihet ved å raide kontorene 27. mai 2015. De to andre involverte i den internasjonale konspirasjonen mot GNRD og Loai Deeb, er journalistene Brian Whitaker og Lars Backe Madsen. Ifølge GNRD opererer Whitaker, en tidligere Midtøsten-redaktør og korrespondent for den britiske avisen *The Guardian*, under direkte ordre fra regjeringen i Qatar. Dette er også blitt gjort oppmerksom på i en video på Youtube, der en anonym mann med forvridd stemme forteller om at han ble seksuelt misbrukt av Whitaker i et av Qatars naboland på et gitt tidspunkt. Videoen er en grotesk løgn om en respektert og skikkelig journalist, og blir til

stadighet nevnt som bevis på at Whitaker løper Qatars ærend av folk med tilknytning til GNRD.

Whitaker, heter det i presseskrevet av 30. juni, driver sin kampanje i samarbeid med den norske journalisten Lars Backe Madsen, altså undertegnede. GNRD skriver at organisasjonen har oppdaget en forbindelse mellom den britiske og den norske journalisten, uten å presisere hva det skulle handle om. Her kan det trygt skytes inn at Whitaker og jeg har sendt hverandre eposter med jevne mellomrom, siden vi begge har vært opptatt av samme journalistiske tema, nemlig GNRD, men det avkreftes herved – og det er ikke akkurat første gang – at jeg jobber på vegne av regjeringen i Qatar.

GNRD skriver også at jeg tidligere var ansatt i NRK, som er eid av den norske staten, som altså er representert ved Økokrim, og at dette understreker i hvor stor grad jeg har en agenda mot GNRD. GNRD tar avstand fra alt jeg har skrevet, men selv velger jeg altså å stå inne for alt jeg har skrevet – og kommer til å skrive – om GNRD.

7.4 Erfaring 4:

Ros til andre journalister

Den nevnte Brian Whitaker er en grundig og redelig journalist med lang fartstid i renommerte britiske medier. Han har skrevet flere gode artikler og blogger om GNRD, propagandakrigen mellom Emiratene og Qatar og den mystiske Loai Deeb. Etter at mine artikler begynte å bli publisert, har vi oversatt og tipset hverandre om artikler. En oppfølgingssak i DN bygger på en sak Whitaker hadde skrevet noen uker før, om GNRDs såkalte høykommissær for Europa, som var dømt for valgfusk i Belgia.

James M. Dorsey, som satte meg på ideen om saken, er i ferd med å avslutte sin bok om propagandakrigen mellom Qatar og Emiratene, som muligens også vil inneholde en del stoff som er omtalt i denne rapporten. Toralf Sandø fra Stavanger Aftenblad og reportere i NRK har også laget gode artikler om GNRD og Loai Deeb etter at DN fortalte historien først – den 12. juni 2015.

I løpet av 2016 vil det trolig komme flere saker.

Oslo, 17. januar 2016

Lars Backe Madsen

8 Vedlegg

Arbeidet med å avsløre Loai Deeb og GNRD resulterte i flere artikler, som alle er publisert i Dagens Næringsliv og på www.dn.no:

De fleste artiklene er publisert både på papir og nett, mens noen artikler kun er publisert på nett. I oversikten er det lenker til nettversjonene av alle artiklene. De gangene artiklene også er publisert på papir, vil det komme en PDF i tillegg, med tilhørende referanse til nytt vedlegg.

Artiklene kommer i kronologisk rekkefølge, med tilhørende forklaringer. Dersom saken utvikler seg utover vinteren og våren 2016, vil det kunne bli ettersendt artikler.

8.1:

12. juni 2015: Dokumentarartikkel i Dagens Næringsliv. Den store saken om GNRD og Loai Deeb, som her blir presentert for første gang.

<http://www.dn.no/magasinet/2015/06/12/1900/Dokumentar/den-mystiske-rettighetsforkjemperen>

Også som *PDF*, publisert på papir 13. juni 2015. (*PDF-vedlegg 1: Dr Deeb PDF 1*)

8.2:

12. juni 2015: Kort nyhetsversjon som var opptakt til den store dokumentaren. Sluppet kvelden i forveien, men uten detaljene som kommer frem i reportasjen under 8.1.

<http://www.dn.no/magasinet/2015/06/12/1900/Magasin/hemmelige-millionoverfringer-bak-menneskerettighetsorganisasjon>

8.3:

14. juni 2015: Avsløring av at GNRD og Loai Deeb er Norges suverent største på Facebook og Twitter, men at følgere er kjøpt. I tillegg sak om at GNRD kobles til trakassering av journalist.

<http://www.dn.no/nyheter/politikkSamfunn/2015/06/14/2052/Hvitvasking/norges-strste-p-twitter-og-facebook>

Også som *PDF*, publisert på papir 15. juni 2015. (*PDF-vedlegg 2: Dr Deeb PDF 2*)

8.4:

15. juni: Artikkel om at en toppsjef i GNRD er blitt dømt for valgjuks i Belgia. I tillegg sak om at universitet i Stavanger anbefaler «alle» å bryte samarbeid med GNRD.

<http://www.dn.no/nyheter/politikkSamfunn/2015/06/15/2152/Kriminalitet/gnrddtopp-dmt-for-valgjuks>

Også som *PDF*, publisert på papir 16. juni 2015. (*PDF-vedlegg 3: Dr Deeb PDF 3*)

8.5:

16. juni 2015: Artikkel om at Loai Deeb hadde et høyt privat forbruk, og blir gransket av både politi og skattemyndigheter. I tillegg sak om at universiteter bryter samarbeidet med GNRD.

<http://www.dn.no/nyheter/finans/2015/06/16/2151/Kriminalitet/privat-forbruk-p-wall-streetniv>

Også som *PDF*, publisert på papir 17. juni 2015. (*PDF-vedlegg 4: Dr Deeb PDF 4*)

8.6:

18. juni 2015: Artikkel om at GNRD mener at norsk politi er styrt av krefter i Midtøsten. GNRD varsler søksmål mot den norske stat på opp mot 20 milliarder kroner.

<http://www.dn.no/nyheter/finans/2015/06/18/2152/Kriminalitet/mener-presse-og-politi-blir-styrt-fra-midtsten>

Også som *PDF*, publisert på papir 19. juni 2015. (*PDF-vedlegg 5: Dr Deeb PDF 5*)

8.7:

2. juli 2015: Artikkel om at GNRD går til angrep mot staten Norge under et FN-toppmøte i Geneve. Organisasjonen står bak omfattende demonstrasjoner også utenfor FN-bygningen.

<http://www.dn.no/nyheter/politikkSamfunn/2015/07/02/1952/Loai-Deeb/gr-til-frontalangrep-p-norge>

8.8:

17. september 2015: Artikkel om at GNRD er involvert i en prosess der målet er å få utvist NRK fra Egypt. Oppdateringer om det interne liv i GNRD.

<http://www.dn.no/etterBors/2015/09/17/2141/Medier/vil-utvise-nrkkorrespondent>

Også som *PDF*, publisert på papir 18. september 2015. (*PDF-vedlegg 6: Dr Deeb PDF 6*).